omale. Aga joon jes minu tüdar
ette jüsleuba ennast ära tappa
alles kuningas: Tappa ruima
ei jõua joonsta. Nüüd lõõdi
käed, ja jäeti ees märk kuikaua
nad peavad joonma. See oli
kolme wesiga tagajärk. Kaer ja
nad wõtjiwad panged, ja hakka-
jiwad joonma. Wihuh, oli vile
jalgees; ta joonsjis kaewu juure
tõmbas wee välja ja joonsjis los-jipoo
kuninga tüdar jõudis kua kau-
juure tõmbas wett ja joonsjis tagasi.
Wile jalg nägi et kuninga tüdar
alles kaewu juures oli. Ta läeb is
magama. Kuninga tüdar joon-
meke juure, lükas pangi ümber
ja ise joonsma. Wile jalg nägi
et wesi ümber oli lükatud. Tämas

pangi ja joonsjis uuesti kaewu juure
tõmmanes ja joonsjis weel wiis
minutid rutemboosi juure kui
kuninga tüdar. — Nüüd jäi
wile jalg kuninna tütre omale
naiseks ja wel palju kuldjahõbeda.
Kuningas aga mõtles, ma wõttan
sõja wäe ja loon nad maha, mis
nad mind waeseks sõdwad.
Sõja wägi tuli nüdmehi ära
tappa, agaei joanud. Pehkland
tombas oma nina lahti ja jeal
lendas kolkad tuult wälja, ja sõja
wägi jurikeik ära. — Kuningas
kuuleis ja, kui jus meked tagaji
Ja pani neid ühte rand kuppa
kinni, ja tua jonmanuti alt nuuts
Ja wagapiska päeva. Meked tunsid
palawust. Kaabu mees tombas õma